

പേനത്തുമ്പുകൊണ്ട് തകർക്കപ്പെട്ടില്ല ഈ മഹാവൃക്തിതാം

കബീർ എം. പറളി

പ്രതിശുദ്ധ പ്രവാചകന്റെ മഹനീയ വൃക്തിതാം സത്യത്തിന്റെ ശത്രുക്കളാൽ അവമതിക്കപ്പെടുന്നത് ഇന്നലെ തുടങ്ങിയ ഏർപ്പാടല്ല. ഉത്കൃഷ്ട വൃക്തിതങ്ങളെ അവിവേകം കൊണ്ടുമാത്രം പ്രതിയോഗി കളായി കണ്ടിട്ട്, അവരെ ഒതുക്കാൻ താന്തോന്നിത്തവുമായി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചവർ ചരിത്രത്തിൽ ഒരുപാട് വന്നും പോയുമിരുന്നിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ തലമുറകുറ്റിയറ്റു പോകാതെ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നതിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് സംഭവകാല കോലാഹലങ്ങൾ. വെളിച്ചം കെടുത്താ നാകില്ലെങ്കിൽ വിളക്കിനെ തകർക്കുക എന്നത് ശത്രുവിന്റെ നിയമമാകാം. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമെന്ന വെളിച്ചവും അതിന്റെ വിളക്കും കെടുത്താനും തകർക്കാനും ഒരാളാലും സാധ്യമാകാത്തവിധം അജയ്യമാണെന്ന വസ്തുത ആരാണ് ഈ കുബുദ്ധികൾക്ക് പറഞ്ഞു കൊടുക്കുക.

മഹാനായ പ്രവാചകൻ തന്റെ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിന് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച ആദ്യദിനം മുതൽക്കേ പ്രതിയോഗികളുടെ അധിക്ഷേപത്തിനും ആരോപണത്തിനും വിധേയവരായവരാണ്. അതിന്റെ ഉദ്ഘാടനം തുടങ്ങിവെച്ചത് അബൂലഹബും അവന്റെ ഭാര്യ ഉമ്മു ജമീലുമാണ്. നാൽപ്പതു വയസ്സുവരെ തങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിച്ച ഒരു മനുഷ്യനെ, തങ്ങൾ അൽഅമീനെന്ന് മാത്രം സംബോധന ചെയ്തിരുന്ന മഹാനെ, തങ്ങളുടെ പ്രശ്നപരിഹാരങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴും അവസാന വാക്കായി പരിഗണിച്ചിരുന്ന വൃക്തിതത്തെ നാൽപ്പതാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ പിശാചുബാധയേറ്റവനാണെന്ന്, ആഭിചാരക്കാരനാണെന്ന്, ഭിന്നിപ്പുകാരനാണെന്ന്, ദൈവനിന്ദകനാണെന്ന് ആളുകൾ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയത് അദ്ദേഹം അങ്ങനെയുള്ള സ്വഭാവക്കാരനായതു കൊണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ? വ്യഥാ ശത്രുത!

നന്മയല്ലാതെ മറ്റൊന്നുണ്ടായിരുന്നു മഹാനായ പ്രവാചകനിൽ? തങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചതും തങ്ങളെ പോറ്റുന്നതും, ആകാശ ഭൂമികളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും, ആകാശത്തിൽനിന്ന് മഴയും അതുവേണ്ടി ഭൂമിയിൽനിന്ന് വിഭവവും ഉദ്‌പാദിപ്പിക്കുന്നതും ആരാണെന്ന് ചോദിച്ചാൽ 'അല്ലാഹു' എന്ന് നിസ്സംശയം പറഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ജനതയോട്, 'എങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കണം, അവനോട് മാത്രം പ്രാർഥിക്കണം' എന്ന് പ്രബോധനം ചെയ്തത് ഇത്രമേൽ അപരാധമാണോ?! കൃത്യമില്ലാത്ത ജീവിതക്രമവുമായി ലക്ഷ്യബോധമില്ലാതെ ജീവിച്ചവർക്ക് പരലോക ജീവിതത്തിന്റെ സത്യവും ആവശ്യകതയും ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതാണോ ഇത്രമേൽ ക്രൂരം?!

പ്രവാചകന്റെ ജീവിതകാല ശത്രുക്കൾ ആരോപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത കുറ്റങ്ങളാണ് ആധുനിക വിരോധികൾ അദ്ദേഹത്തിനെതിരിൽ പുലമ്പുന്നത്. സ്ത്രീലമ്പടൻ, കൊള്ളക്കാരൻ, പരമതദ്ദേഷി, രക്തദാഹി, യുദ്ധക്കൊതിയൻ... ലോകാവസാനമാകുമ്പോഴേക്കും ഇനിയുമെത്ര പേരുകൾ ഈ മഹാവൃക്തിതത്തിന്റെ ധവളമിക്ക് മങ്ങലേൽപ്പിക്കാൻ ശത്രുക്കൾ കണ്ടുപിടിക്കാനിരിക്കുന്നു, ആവാം?!

ഇസ്‌ലാമും പ്രവാചകനും മനുഷ്യകുലത്തിനു മുമ്പാകെ സമർപ്പിച്ച സമാധാനത്തിന്റെ, ശാന്തിയുടെ, നീതിയുടെ പാഠങ്ങളും മാതൃകകളും ലോകത്തിനു മുമ്പിലുണ്ട്. അവ മുഴുവനും വായിച്ചു ബോധിച്ചിട്ടും ചില വൻകിടക്കാർ വിളിച്ചു കൂവുന്നത്, ഇസ്‌ലാം ഭീകരതയും, ഇസ്‌ലാമിന്റെ ദൂതൻ ഭീകരനാണെന്നാണ്! മുഹമ്മദ്(സ) കൊള്ളക്കാരനായിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നവർ, മുഹമ്മദ്(സ) രക്തക്കൊതിയനായിരുന്നു എന്നാക്ഷേപിക്കുന്നവർ ആ മഹാപുംഗവന്റെ ചരിത്രപതിഞ്ഞ പതിമൂന്നു വർഷക്കാലത്തെ മക്കജീവിതം പരിഗണിക്കാറേയില്ല. തന്റെ മദീനാ കാലത്ത് സന്നിഗ്ഘട്ടങ്ങളിൽ നടത്തേണ്ടിവന്ന അനിവാര്യ യുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് കളങ്കഹൃദയർ പ്രവാചക തിരുമേനി(സ)യുടെ നിഷ്കളങ്കതയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്! മക്കയിലെ പതിമൂന്നു വർഷക്കാലം ആരേയും കൊള്ളയടിക്കാതെയും, യുദ്ധംചെയ്ത് കൂട്ടക്കുരുതി നടത്താതെയും നബി(സ) കഴിഞ്ഞുകൂടിയത് ഒരു രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിന് ശേഷമാകട്ടെ എന്ന് കരുതിയായിരുന്നുവെന്നോ?! കൊള്ളയും കൊലയും മനസ്സിൽ സൂക്ഷിച്ച്, അവസരവും ആൾബലവും കാത്ത്, വർഷങ്ങളോളം സ്വന്തം ജനതയുടെ പീഡനങ്ങളും ഉപരോധങ്ങളും സഹിച്ച് ജീവിച്ച ഒരു കൊള്ളക്കാരനെ, ഒരു യുദ്ധക്കൊതിയനെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ നാണമില്ലെ ഈ ബുദ്ധഹീനർക്ക്?!

കരുണയുടെ കേദാരമായിരുന്നു തിരുമേനി(സ). അദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് കാണുക:

“തീർച്ചയായും നിങ്ങൾക്കിതാ നിങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെയുള്ള ഒരു ദൂതൻ വന്നിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ കഷ്ടപ്പെടുന്നത് സഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവനും, നിങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അതീവ താല്പര്യമുള്ളവനും, സത്യവിശ്വാസകളോട് അത്യന്തം ദയാലുവും കാര്യബുദ്ധനുമാണ് അദ്ദേഹം.” (തൗബ: 128)

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ മക്കയിലേയും മദീനയിലേയും ജീവിതം ഈ ഖുർആനിക വചനത്തിന്റെ സത്യസാക്ഷ്യമായിരുന്നു എന്നതാണ് വസ്തുത. ഈ വിശുദ്ധന്റെ ജീവിതത്തെ മുൻധാരണകൾ

മാറ്റിവെച്ച് വിലയിരുത്തുന്ന ആർക്കും, നന്മയുടെ മാതൃകകൾ മാത്രമായിരിക്കും അതിൽനിന്ന് ലഭിക്കുക. ആർക്കുണ്ടതിൽ സംശയം?

ലോകം മുഴുവൻ വെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ ആർത്തിവെച്ച ഒരു സ്വേച്ഛാധിപതിക്ക് അതിന്നവസരം കിട്ടുമ്പോഴത്തെ സന്തോഷവും ആവേശവും എത്രയായിരിക്കും? ഒരു നാട്, ഒരു മനുഷ്യൻ. അവിടെയാണ് താൻ ജനിച്ചത്. വളർന്നതും അവിടെത്തന്നെ. ആട്ടിടയനായും കച്ചവടക്കാരനായും, ജനസമ്മതനായും തങ്ങൾക്കിടയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ അദ്ദേഹത്തെ ഒരുനാൾ ആ ജനത ബഹിഷ്കരിച്ചു. അയാൾ കൈതിരിൽ ബലം പ്രയോഗിച്ചു. ഇരുളിലായിരുന്ന തങ്ങൾക്ക് വഴികാട്ടാൻ കയ്യിലേന്തിയ വിളക്കിനെ തകർക്കാൻ അവർ പലവുരു അധാനിച്ചു. മഹാനായ പ്രവാചകൻ മുഹമ്മദ് നബി(സ) സ്വന്തം നാട്ടിൽ നിന്നുഭവിച്ച പീഡനങ്ങളും അവഹേളനങ്ങളും എത്രയായിരുന്നു! അബൂജഹ്ലിന്റെ കൊടിയ മർദ്ദനം. ചീഞ്ഞ ഒട്ടകക്കൂടൽമാല ദേഹത്തിട്ട ഉഖ്ബത്ത് ബ്ൻ ആമിറിന്റെ അപമാനം. ശഅബ് അബീതാലിബ് മലഞ്ചെരിവിൽ മുൾരിക്കുകൾ നൽകിയ ബഹിഷ്കരണം. ത്യാജ്യത്തിന്റെ മണ്ണിൽ നിന്നേറ്റ കല്ലേറ്റ്... അങ്ങനെ എത്രയെത്ര? അവസാനം ആ മക്കാമണ്ണിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മകനെ വധിച്ചു കളയാനുള്ള നികൃഷ്ടമായ ഗൂഡാലോചനക്ക് പോലും ശത്രുസംഘം ധൃഷ്ടമായി? പക്ഷെ, മഹോന്നതനായ ദൈവം തന്റെ ദൂതനെ ശത്രുമധ്യത്തിലേക്ക് ഇട്ടു കൊടുത്തില്ല. തന്റെ അനുചരന്മാരോടൊപ്പം അദ്ദേഹം മദീനയിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തു. പോകുന്നപോക്കിൽ മക്കയുടെ അതിർത്തിയിൽ നിന്നു കൊണ്ട് ആ പ്രവാചകൻ പ്രാർഥിച്ചത്; ‘തന്നെ ബഹിഷ്കരിച്ചു, വധിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു ഒരുക്കൂട്ടം ദ്രോഹികളലയുന്ന മക്കേ, ഞാനൊരുനാൾ വരും, ഒരു വിജയിയായി, ആൾബലത്തോടെ, ആയുധശക്തിയോടെ. അന്നു നീ നിന്റെ മാറിൽ രക്തപ്പുഴകൾക്കു സ്ഥലം തരേണ്ടിവരും’ എന്നല്ല. ദീർഘനാൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു മർദ്ദിതന്റെ വികാരം പോലും തിരുമേനിയുടെ വാക്കുകളിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. “മക്കേ, നിന്നെ എനിക്കെന്തിഷ്ടമാണെന്നോ! നിന്റെ സമീപ്യത്തിൽ നിന്നകലാൻ എനിക്ക് പൂതിയുണ്ടായിട്ടില്ല, നിവൃത്തിയില്ലാഞ്ഞിട്ടാണ്. എന്റെ ജനത ഇവിടെ ജീവിക്കാൻ എന്നെ അനുവദിക്കില്ലെന്നു തീരുമാനിച്ചാൽ ഞാനെന്തു ചെയ്യാനാണ്?” എന്ന അന്തർഗതമായിരുന്നു.

മദീനയിലെത്തിയ പ്രവാചകന് ഒരു രാഷ്ട്രസംസ്ഥാപനത്തിന് സാധ്യതവന്നു; അല്ലാഹു അവന്റെ ദാസന്നു നൽകിയ മഹത്തായ അനുഗ്രഹം. ഒരു രാഷ്ട്രസംവിധാനത്തിന്റെ സകലതും കൈവന്നിട്ടും, പ്രവാചക നിന്ദകരേ അറിയുക, തന്നെയും അനുചരന്മാരേയും നിഷ്കരണം ആട്ടിപ്പുറത്താക്കിയ ജനതക്കെതിരിൽ ഒരു മക്കാപടയോട്ടത്തിന് ഈ ‘രക്തദാഹി’, ഈ ‘കൊള്ളക്കാരൻ’ (നളൗദു ബില്ലാഹ്) ആഹ്വാനം ചെയ്തില്ല. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പമുണ്ടായിരുന്ന ഒരൊറ്റ വിശ്വാസിപോലും അതിന്നു വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചില്ല. അന്യായമായ അക്രമത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ, ആ ലോകഗുരുവിന്റെ കളരിയിൽനിന്നു പഠിച്ചു വളർന്ന സ്വഹാബികൾക്ക് ആകുമായിരുന്നില്ല എന്നതാണ് യാഥാർഥ്യം.

മദീനയിൽ രാഷ്ട്രസംവിധാനത്തിൽ ജീവിച്ച പ്രവാചകനും സഹാബികളും പല യുദ്ധങ്ങളിലും ഏകതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നത് നേരാണ്. ഇസ്ലാമിനേയും മുസ്ലിംകളേയും തകർത്തേ അടങ്ങു എന്ന് വാശിപിടിച്ച മക്കയിലെ മുൾരിക്കുകൾ ഇങ്ങോട്ടുവന്ന് യുദ്ധംതീർക്കുകയായിരുന്നു. മദീനാനിവാസികളായ ജൂതക്രൈസ്തവ ഗോത്രങ്ങളുമായും നബി(സ)ക്കും സഹാബത്തിനും യുദ്ധങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. രാഷ്ട്ര നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചു കൊള്ളാമെന്ന് ഇങ്ങോട്ടും, അവകാശങ്ങൾ വകവെച്ചു നൽകാമെന്ന് അങ്ങോട്ടും പ്രഖ്യാപിച്ച് നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ട സന്ധികളെ മുഴുവൻ കാറ്റിൽ പറത്തി, ജൂതക്രൈസ്തവ ഗോത്രങ്ങൾ ശത്രുക്കളുടെ ഒറ്റിക്കൊടുപ്പുകാരായപ്പോഴാണ് അവ തന്നെയും വേണ്ടിവന്നത്. എന്നാലും പ്രവാചക നിന്ദകരോട് ഉറക്കെ പറയാനാകും: ഇറാക്കിന്റെ, അഫ്ഗാനിന്റെ, പാലസ്തീനിയുടെ മണ്ണിൽ, ‘ഭീകരവാദവിരോധികൾ’, ‘മനുഷ്യാവകാശ സ്നേഹികൾ’, ‘സമാധാനപ്രേമികൾ’ ഇട്ടുകൂട്ടുന്ന ഭൂമികുലുക്കി ബോംബുകളിലെ ഒന്നുകൊണ്ട് മരിച്ചുവീണ അത്ര ആളുകൾ പോലും, പ്രവാചകൻ നടത്തിയ മൊത്തം യുദ്ധങ്ങളിലൂടെ മരിച്ചുവീണിട്ടില്ല എന്ന്! കാര്യത്തിന്റെ പ്രവാചകനിഷ്ടം രക്തത്തോടായിരുന്നില്ല, രക്തമൊഴുകുന്ന ശരീരങ്ങൾക്കുള്ളിലെ ഹൃദയങ്ങളോടായിരുന്നു. അവയെ ശുദ്ധീകരിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം നിയോഗിതനായത്.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ മക്കാവിയോഗ ചിത്രം മുകളിൽ നാം കണ്ടതാണ്. ആ മഹാനുഭാവന്റെ മക്കാവിജയം കൂടി കണ്ടുനോക്കുക. മക്കക്കാരും പ്രവാചകനും തമ്മിൽ നടന്ന ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ ഹുദൈബിയ്യാസന്ധി ഏകപക്ഷീയമായി ലംഘിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് മക്കയിലേക്കുള്ള മാർച്ചിനെപ്പറ്റി നബി(സ) ചിന്തിക്കുന്നത്. അതാകട്ടെ, മക്കയിലൊരു കൂട്ടക്കുരുതിക്കു വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല. സമാധാനപരമായ ഒരു വിജയത്തിന്. അങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നതിന് എന്തുണ്ട് രേഖ? ചരിത്രം വായിക്കുക.

വലിയൊരു സൈനിക സംഘവുമായിട്ടാണ് മുഹമ്മദ് നബി(സ) മക്കയിൽ പ്രവേശിച്ചത്. യാദൃശ്ചികമായ സൈന്യത്തെ കണ്ട അബൂസുഹ്യാനും കൂട്ടരും നിനച്ചതിനേക്കാൾ മാന്യമായ സമീപനമായിരുന്നു മുസ്ലിംകളിൽ നിന്നും അനുഭവിച്ചത്. മക്കാനിവാസികൾ മുഴുവനും വിഹവലതയിലാണ്. ഇത്രയും നാൾ ആരെ ശത്രുവായിക്കണ്ടുവെ, ആരുടെ നേർക്ക് വാളുംകുന്തവുമേന്തി പോരാടിയൊ, ആരുടെ സ്വഹാബത്തിനെ നിഷ്കരണം വകവരുത്തിയൊ ആ മഹാമനുഷ്യന്റെ മുന്നിൽ ഒന്നും ചെയ്യാനാകാതെ നിസ്സഹായരായി നിൽക്കുകയാണ് സർവരും.

നബിതിരുമേനി(സ്വ) എല്ലാവരെയും സ്വന്തം വീടുകളിൽ നിന്നും വിളിച്ചിറക്കി. തന്റെമുന്നിൽ തിങ്ങിക്കൂടി നിൽക്കുന്ന ഭീതിതജനതയോടദ്ദേഹം ചോദിച്ചു: “ജനങ്ങളേ, എന്തു തോന്നുന്നു നിങ്ങൾക്ക്?” ആ മുഖത്ത് വിജയഭാവമില്ല, ഗർവ്വമില്ല, പൂർണ്ണമില്ല. അവർ പറഞ്ഞു: “നീ ഞങ്ങളുടെ മാനുനായ സഹോദരൻ, മാനുനായ സഹോദരന്റെ മാനുനായ പുത്രൻ.” സൈനികർ മുഴുവനും പ്രവാചകന്റെ കൽപനക്ക് കാതോർത്തു നിൽക്കുകയാണ്. ഒരു സൂചന ലഭിച്ചാൽ മതി, ആയിരം തലകൾ ക്ഷണമാത്രയിൽ മണ്ണിൽ വീണുരുളുമായിരുന്നു! പക്ഷെ, മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമായിരുന്ന പ്രവാചകൻ(സ്വ) പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു പോവുക; ഇന്നേദിനം നിങ്ങളുടെ മേൽ യാതൊരുവിധ പ്രതികാരനടപടികളുമില്ല. സർവരും സ്വതന്ത്രരാണ്.” കോരിത്തരിപ്പിക്കുന്ന നിമിഷം. ചരിത്രത്താളുകളിൽ മുഴുവൻ ആ അനർഘ നിമിഷം കൊത്തിവെക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്!

പ്രവാചക നിന്ദകരേ, നിങ്ങളാലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ ആരെയാണ് ഈ കാര്യങ്ങളുടെ ദൂതൻ നിരൂപാധികം വെറുതെ വിട്ടതെന്ന്? മദ്നിയലേക്ക് പലായനം ചെയ്യുന്ന വേളയിൽ മക്കയിലദ്ദേഹത്തിനൊരു കൊച്ചു വീടുണ്ടായിരുന്നു. വീണ്ടും മക്കയിൽ തിരിച്ചെത്തിയ മാത്രയിൽ അദ്ദേഹം നേരെച്ചെന്നത് പ്രസ്തുത കുരയെത്തേടിയായിരുന്നില്ല. സ്വഹാബികൾ ചോദിച്ചു: “റസൂലേ, അങ്ങയുടെ വീട്ടിലേക്കൊന്നു പോകുന്നില്ലേ?” നബി(സ്വ) തിരിച്ചു ചോദിച്ചു: “ഖുറൈശികൾ എനിക്കുവേണ്ടി ആ വീട് സംരക്ഷിച്ചിട്ടിരിക്കുമെന്നാണോ നിങ്ങൾ കരുതുന്നത്?” പ്രവാചകനോടല്ല, പ്രവാചകന്റെ സകലതിനോടും പകതീർത്ത മനുഷ്യർക്കാണ് ആ മഹാമനസ്സ് മാപ്പു നൽകിയത്!

മക്കയിൽ പ്രവേശിച്ച മുസ്ലിം സൈന്യത്തിന്റെ പതാകവാഹകൻ സഅദ് ബ്ൻ ഉബാദ(റ) വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഇന്ന് മനുഷ്യക്കുശാപ്പിന്റെ ദിനമാണ്, ഖുറൈശികളെ അല്ലാഹു അവഹേളിക്കുന്ന ദിനം.” ഇതു കേട്ട പ്രവാചകൻ തിരുത്തി: “അല്ല, ഇന്ന് കാര്യങ്ങളുടെ ദിനമാണ്, ഖുറൈശികളെ അല്ലാഹു ആദരിക്കുന്ന ദിനം.” പ്രവാചക നിന്ദകരേ പറയുക, ഏതുതരം രക്തക്കൊതിയാണിത്?! ഏതുതരം കൊള്ളക്കാരനാണിത്?!

മക്കൻ ജനതയെ മുഴുവനും വെറുതെവിട്ട പ്രവാചകൻ പത്തുപേരെ കാണുന്നിടത്തുവെച്ച് വധിക്കാൻ ഉത്തരവിടുകയുണ്ടായി. പത്തുലക്ഷമല്ല; വെറും പത്തുപേർ! ഇക്രീമ ബ്ൻ അബ്ദുജഹ്ൽ, ഹിന്ദ് ബിന്ത് ഉത്ബ, സ്വഹ്വാൻ തുടങ്ങിയ പ്രമുഖർ. ആ പത്തുപേരുടെ വധശിക്ഷ നടപ്പിലാക്കിയ തെങ്ങിനെയെന്ന് കേൾക്കണോ നിങ്ങൾക്ക്?

മുഹമ്മദി(സ്വ)ന്റെ വരവിൽ അസ്വസ്ഥനായ ഇക്രീമ പറഞ്ഞു: ‘മുഹമ്മദിന്റെ കൈകളിലകപ്പെട്ടാൽ എന്റെ ജീവിതം നശിച്ചുതന്നെ. അത്രകണ്ട് മുഹമ്മദിനും അനുയായികൾക്കും ദുരിതം വിതച്ചവനാണു ഞാൻ. കപ്പൽ കയറി എത്രയൊഴിയിലേക്ക് രക്ഷപ്പെടുന്നതാണ് ബുദ്ധി.’ അയാൾ അവിടെ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു. ദൈവികാനുഗ്രഹത്താൽ ഇസ്ലാമാശ്ശേഷിച്ച ഇക്രീമയുടെ ഭാര്യ തിരുമേനിയെക്കണ്ട് പറഞ്ഞു: “റസൂലേ, അങ്ങ് എല്ലാവർക്കും അഭയവും പൊതുമാപ്പും നൽകി. ഇക്രീമക്കു മാത്രം...” അവിടുന്ന് അധികമാലോചിച്ചില്ല, നെറ്റിച്ചുളിച്ചില്ല. “ഇക്രീമക്ക് ഞാനിതാ മാപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നു.” പ്രവാചകമൊഴി കേട്ടമാത്രയിൽ അവളോടി. കപ്പൽ കയറി മറുനാട്ടിലേക്ക് രക്ഷപ്പെടാനിരുന്ന ഭർത്താവിനെ, നബിതിരുമേനി(സ്വ)യുടെ വിശാലമായ മാപ്പിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ് അവൾ തിരികെ കൊണ്ടുവന്നു. ആ സമയം പ്രവാചകൻ തന്റെ അനുയായികളോട് പറയുകയായിരുന്നു: “നിങ്ങളുടെ സഹോദരൻ ഇക്രീമയിപ്പോൾ മുസ്ലിമായി ഇവിടെയെത്തും. വധിക്കപ്പെട്ട അവന്റെ പിതാവിനെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ അധികേഷപിച്ചു പറയരുത്. മരണപ്പെട്ടവരെപ്പറ്റിയുള്ള കുത്തു വാക്കുകൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെയാണ് വേദനിപ്പിക്കുക.” ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെല്ല, മനസ്സിനെപ്പോലും നോവിക്കാൻ അരുനിൽക്കാത്ത ഈ ലോകവിശുദ്ധന്റെ നേർക്ക് ചെളിവാരിയെറിയാൻ, പ്രതിയോഗികളേ നിങ്ങളുടെ കൈകൾ പൊങ്ങുന്നതെങ്ങിനെ?

വധശിക്ഷക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട ഹിന്ദിന്റെ കഥകേൾക്കണോ നിങ്ങൾക്ക്? ആരാണീ ഹിന്ദ്? ഉഹദിന്റെ രണാങ്കണത്തിൽവെച്ച് തന്റെ പിതൃവ്യൻ ഹംസ(റ)യെ വഹ്ശി എന്ന അടിമയെക്കൊണ്ട് വകവരുത്തിച്ചവൾ! എന്നിട്ടും പകതീരാഞ്ഞ് ആ മുതശരീരത്തിന്റെ നെഞ്ചുപിളർന്ന് കരളെടുത്ത് ചവച്ചു തുപ്പിയവൾ! കൂടൽമാല കഴുത്തിലണിഞ്ഞ് നൃത്തം ചെയ്തവൾ! ഏതു നീതിപീഠം ഇവളെ വെറുതെവിടും? ഏതു ശിക്ഷകൊണ്ട് ഇവൾക്ക് പ്രതിക്രിയ നൽകും? പ്രവാചക മനസ്സിനെ ഏറെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തിയ ആ ദൃശ്യം ആ ഹൃദയത്തിൽ അന്നും സജീവമായിരുന്നു. നബി(സ്വ) പറഞ്ഞു: “അവളെ കണ്ടേടത്തു വെച്ച് കൊല്ലുക.”

സ്ത്രീകൾക്ക് പ്രത്യേകം ഉപദേശം നൽകാനും അവരിൽ നിന്ന് ബൈഅത്തു സ്വീകരിക്കാനുമായി നബി(സ്വ) അവർ നിൽക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്ക് ചെന്നു. അവരോടായി പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ അല്ലാഹുവിനെ മാത്രം ആരാധിക്കണം.” മുടുപടമണിഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീ എഴുന്നേറ്റുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു: ‘തീർച്ചയായും, നീ വരും മുൻ് ഞങ്ങളാലോചിച്ചിരുന്ന ഈ ബിംബങ്ങൾക്ക് വല്ലതിനും കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഞങ്ങളെയവ സംരക്ഷിക്കണമായിരുന്നു.’ നബി(സ്വ) തുടർന്നു: “നിങ്ങൾ മോഷണം നടത്തരുത്, വ്യഭിചരിക്കരുത്, കുഞ്ഞുങ്ങളെ വധിക്കരുത്...” പ്രവാചകൻ(സ്വ) ഓരോ ഉപദേശം പറയുമ്പോഴും ആ സ്ത്രീ ഓരോരോ കാര്യം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. നബി(സ്വ) ചോദിച്ചു: “അല്ല, നിങ്ങൾ ഹിന്ദ് ബിന്ത് ഉത്ബയാണോ?” അവൾ പറഞ്ഞു: “അതെ, എന്റെ പാപങ്ങൾ മുഴുവൻ പൊറുത്തുതരാൻ ഞാനെന്റെ രക്ഷിതാവിനോട് തേടിയിരിക്കുന്നു. റസൂലേ, എന്നോടു പൊറുക്കാൻ താങ്കൾക്ക് കഴിയുമോ?” “ഹിന്ദേ, നിനക്കു ഞാൻ മാപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നു, നിർഭയയായിരിക്കുക.”

രണ്ടാമതൊന്നാലോചിക്കാതെ പ്രവാചകൻ പ്രതിവചിച്ചു! എങ്ങനെയുണ്ട് ഈ വിചാരണയും വധശിക്ഷയും?!

അലി(റ)യുടെ സഹോദരിയാണ് ഉമ്മുഹാനിഅ്. അവരുടെ വീട്ടിൽ രണ്ടുപേർ കടന്നുവന്നിട്ട് പറഞ്ഞു: “ഞങ്ങൾ മുഹമ്മദിനാൽ വധാഹ്വാനത്തിന് വിധേയരായവരാണ്. ഞങ്ങളല്ലാത്ത സകലർക്കും മുഹമ്മദ് മാപ്പു നൽകിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്ക് അഭയം തരുകയാണെങ്കിൽ...” ഉമ്മുഹാനിഅ് അറച്ചുനിന്നില്ല അവർ പറഞ്ഞു; “നിങ്ങൾ എന്റെ അഭയത്തിലാണ്.” അലി(റ) വീട്ടിലേക്ക് കടന്നുവന്നപ്പോൾ ആ രണ്ടാളുകളുമുണ്ട് അവിടെ. അദ്ദേഹത്തിന് സന്തോഷമായി. സഹോദരിയോട് പറഞ്ഞു: “ഇവരെയെനിക്കു വിട്ടുതരിക, പ്രവാചക കൽപന ആദ്യം നടപ്പിലാക്കുന്നവൻ ഈ ഞാനാകട്ടെ.” “ഇല്ല, എന്റെ അഭയത്തിലുള്ള ഇവരുടെ കാര്യത്തിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ ഒരു വിധിപരയുംവരെ ഇവരെ ഞാൻ വിട്ടുതരില്ല.” ഉമ്മുഹാനിഅ് നബിസവിധത്തിലേക്ക് നടന്നു. വധശിക്ഷക്ക് ആഹ്വാനം ചെയ്യപ്പെട്ട രണ്ട് പേർക്ക് താൻ അഭയം നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യം അവരദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ഉമ്മുഹാനിഇനോടുള്ള പരിഗണനയും ആ രണ്ടുപേരോടുമുള്ള കരുണയുമെന്നോണം മഹാനായ പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞു: “ഉമ്മുഹാനിഅ്, നീ അഭയം നൽകിയ വർക്ക് ഞാനും അഭയം നൽകിയിരിക്കുന്നു. അവർ നിർഭയരാണ്!”

ചരിത്രത്തിന്റെ താളുകളിൽ മായ്ക്കാനാകാത്തവിധം ജ്വലിച്ചുനിൽക്കുന്ന നൂറുനൂറു കാര്യങ്ങളെ കൈകൾ ഇനിയുമുണ്ട്. മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ആത്യന്തിക നന്മക്കുവേണ്ടി അത്യധാനം ചെയ്ത ഒരു മഹാമനുഷ്യനെ, ദൈവദൂതനെ തകർത്തുകളയാൻ വാൾത്തൂമ്പുകൾ പരാജയപ്പെട്ടിടത്ത് പ്രതിയോഗികളുടെ പേനത്തൂമ്പുകൾ വിജയിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നത് മൗഢ്യമാണ്.

